

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCI
Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

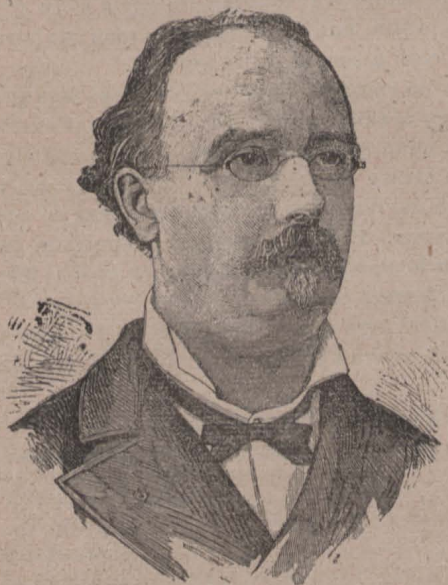
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. 2
 Los subscriptors del interior reben
 las obras del folletí encuader-
 nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
 Carrer de las Cabras, 13, según.
 Bussó a la escala

PREUS DE CADA NUMERO:

Número corrent. 10 cts.
 » extraordinari. 15 »
 Los números atrassats son al ma-
 teix preu y sense folletí.

D. EUSEBÍ DALMAU (1)

Va neixer en aquesta ciutat lo dia 6 de febrer de 1841, y era fill del reputat director de orquesta del tetro Liceo, D. J. B. Dalmau.

Tenia setanyssolament, cuan ingressá en lo Conservatori del mentat teatro, hont va comensar los estudis de violí ab son pare, luego los de piano ab lo professor D. Joan Barrau y de armonium ab lo mestre Obiols.

Als 14 anys de edat, habia ja guanyat lo primer premi del Conservatori com violinista, y fou nombrat mestre acompanyant de piano del mateix, càrrech que desempenyá ab acert é inteligencia.

Al poch temps va comensar la seva carrera de di-

rector de orquesta en lo teatro Odeon dirigint varias óperas ab tant bon éxit, que va valdrelhi ser contractat pera dirigir la dels teatros de Reus, Girona y Tarragona, aumentant cada dia la seva reputació artística.

Mes tart entrá de director en lo Liceo, mereixent sempre l' aplauso del professorat y del públich.

Inaugurada desde aquella época la carrera musical del mestre Dalmau, pot dirse que desde allavors lo seu nom figura en la direcció dels principals teatros de Barcelona, Cadiz, Valencia, Sevilla y altres, sentne en ells senyalada sa presencia per las condicions especials de inteligencia, laboriositat é inclus ab sa activitat.

Va contribuir á guanyarse la simpatia de tothom, la afabiliat del seu tracte.

En Dalmau, encara que no s' habia distingit com á compositor, era bon armonista y coneixia á fondo tots los secrets del art, en sa part especulativa.

Los coneixements que possehia, li facilitavan dur á terme tots aquells traballs qu' es proposava realisar, ara trayent gran partit del efecte en las orquestas que dirigia, ara combinant ab ajust, las masses corals.

Lo talent ab que va saber dirigir las societats de Madrid y de nostra ciutat, van acabar de solidar lo seu nom.

La mort va sorprendrel á lo millor de la existencia, donchs que morí á principis del any 1886, á la mateixa ciutat que va veurel neixer.

J. S.

(1) De la obra «Celebidades musicales».

TEATRO CATALÀ

PEL SANT D' ELLA.—Comedia en un acte, en vers, original de Fernando Serra. Estrenada lo dia 2 del corrent, en la Societat «La Lira Graciense.»

Aquesta obreta, qu' es un apropòsit referent á l' última festa major de la vila de Gracia, es una bona mostra de las bonas disposicions que adornan al nou autor. L' assumpto está ben portat, abundant en xistes y la verificació es correcte

L' obra sigué rebuda ab molt aplauso, essent demanat l' autor. També se féu digne d' elogis, la bona interpretació qu' hi donaren los joves encarregats del desempenyo, especialment D. Manuel Mer, secundantlo bé, la senyoreta Janer y 'ls senyors Bosch, Mer (A.), Costa y nen Janer.

X.

LO TEATRE ANTICH

(Grech y romá)

VI.

LO VESTUARI

L' actor en la tragedia 's presentava en escena molt mes alt que 'ls altres. Pera lograr aixó 's servia d' un calsat que era conegut ab lo nom de coturno, nom que 'ls románs després aplicaren al art trágich; lo coturno s' ocultava ab un vestuari que 'ls arribava fins als peus.

Lo desproporcionat que hauria quedat un personatge ab tal alsada s' equilibrava allargantli las mans ab una manopla que 's dissimulava ab unas mànigas y tot lo demés del cos s' agrandava pera que estigués proporcionat á sa alsala. Pera sostenir l' equilibri anava apoyat en un bastó.

En lo género trágich lo rey y la reina 's distingian ab una túnica clapejada que 'ls arribava fins als peus. Los personatges que havian de demostrar esser felissos anavan adornats ab bandes de colors molt vias. Los que tenian necessitat de portar dol, anavan ab lo vestuari negre y 'ls que havian de semblar fugitius ó desgraciats, lo color del vestit havia de ser gris, vert ó blau. Los adivinaires com Tiresias portavan una samarreta de llana sota del *xiton*, y 'ls cassadors, un xal de púrpura, en lo bras esquerra.

Los déus y las deesas se diferenciavan además per sas insignias, la égida, lo coducéu ó 'l trident.

Los coristas de la tragedia sembla que no usavan coturnos ni caretas. Portavan uns *xitons* més curts que 'ls dels actors, y xals quadrats uns, y altres més llarchs que amples, que anavan tirats sobre las espatllas. Lo color y calitat de son vestuari estavan en relació ab la classe de personatge que devia representar lo coro.

Altres cosa era 'l vestuari per la comedia.

Los actors unas vegadas usavan una classe de túnica que arraspada al cos venia á servir de colán, y semblava anessin nusos, y altres portavan sota del *somation* un *xiton* curt, ab una ó dos mànigas y deixant descoberta la espatlla dreta. Usavan també de lo que s' entenen per túnica. Sota de ella hi acostumavan á portar

un *imation* ó alguna que altra vestimenta 'n forma de xal que podia molt ben ser una pell de cabra ó un matto groller. Hi havia determinadas classes de vestits segons la confecció y 'l color de la roba. Lo dels vells era de un to sever; lo dels joves, de púrpura; lo dels parásits, de colors foscos; y 'l dels pagesos, eran túnics ab pells de cabra.

Los actors que figuravan esser esclaus portavan á vegadas un gech de cuiro, y 'n las camas pantalóns coláns.

En la comedia, lo calsat no era ni pesat ni alt com en la tragedia, ja que de ser aixis hauria destorbat als actors en los balls y 'n los moviments violents que feyan. Aquest calsat era com xinellas, que 'ls románs n' anomenaren *socci*, y que era lo calsat propi per la comedia.

En aquesta además los actors procuravan que la part del pit y ventre sobresurtis d' una manera extravagant.

En la comedia lo vestuari del coro era també diferent segons lo que havia de representar

Lo vestuari dels personatges d' Aristófanes se diferenciava de la manera de vestir general. Anavan ab vesta y pantalóns coláns, ratllats ab colors diversos. Tenian bastanta sen blansa ab los payassos moderns. Se guarnian una grossa panxa. La figura que resultava molt grotesca 's cobria ab un vel. Los trajos del coro tenian un caracter fantástich. Pera representar lo coro d' abellas, d' aucells, ho feyan los mateixos coros disfrasats d' home y d' animal. En certa obra d' Aristófanes, los vells entran en escena coberts ab una pell de serpent com á senyal de sa vellesa.

Entre 'ls románs, que del vestuari dels grechs s' hi adoptaren algunas cosas, se servian del *pallium* y dels *crepides* quan se representava algun personatge grech. En altre classe de comedias s' usava la toga. La trabea era molt sovint usada en certas obras de costúms del tot romanas. En las Atelanas, los criats que representavan lo tipo de bufó, anavan ab vestits fets ab trosos de diferents colors.

Deu advertirse que 'n las obras de Plautos y Terenci los actors anavan ja vestits com los personatges de sa época.

Pero la part més important del vestuari era la careta, de la qual nos ocuparem en lo próxim article.

J. VIDAL Y JUMBERT.

Lo jornalier (1)

¡Vet' ho aquí!

I

Tan bon punt tocan cinch horas,
ja se sab, salta del llit,
fa un petó á la seva esposa
que li paga ab un somris,
encent l'lum, perque al seu quarto
tan si es hivern com istiu,
ab claror no cal pensarhi
en tot y está en un quint pis.

(1) Premiada en lo certámen de Sans.

Se vesteix mes que depressa,
que 'l temps vola; y un cop vestit,
va á un bressol y á un llit de monja
per despedirs dels seus fills.

Pren després una fiambrella
qu' enclou l' esmorsá mesquí;
se talla una bona llesca
de pa ja dú, perque diu
que 'l pa que es tóu no li prova
puig li costa de pahir.

Un cop llest, baixa l' escala
com per un llamp perseguit;
y al se al pis primé 's detura,
ofega al cor un sospir,
y dirigint sa mirada
á la porta d' aquell pis,
esclama: ¡Ditxós mil voltas
l' home que aquí dintre viu!

Ell no sab lo que es miseria
y 'l faltá 'l pa pels seus fills
mentres que jo... ¡Mare meva!
soch ben distint. . ¡ben distint!...

Ell te criats... Ell te cambreras..
Te cotxes... ¡Ell viu felis!

II

Allunya una mala idea
que passa pél seu magí,
y ab dos salts passa la porta
del carré... Encara es de nit.

Fa molt fret... Del tapa-bocas
no 'n te prou... Te balbs los dits.
Plovisqueja, aquella pluja
menuda, que tothom diu
qu' entra fins al moll dels hossos
y per sempre 's queda á dins,
pero ell ¡avant! que li resta
fe encar molt tros de camí
y 'ls minuts passen depressa
de las cinch fins á las sis.

Ja veu l' alta xamaneya
del taller; ja sent los crits
dels que esperan á l' entrada
lo toch d' esquella, 'l clarí
qu' alluytar per l' existencia
los crid : tots los matins.

Ja es al lloch; la senya 's dona
del treball; ja ab gran dalit
nostre jornaier comensa
la tasca; mes d' improvis
al pensá que fins al vespre
no podrà besá als seus fills
ni abraçar la seva esposa
que encare ha deixat al llit,
sent que li faltan las forsas,
ofega al cor un sospir,
y pensa ab aquell ricatxo
que viu en lo primer pis,
lo qui encare aquellas horas
no veu transcorre, dormint;
que te criats, que te cambreras,
caballs, cotxes á desdir;
que no hi ha qui no 'l respecti,
que te 'l don, que fins los vehins
quan ell passa 's descubreixen
mentres que á ell. . ¡es ben distint!

III

Lo soroll que fan las máquinas
de sa abstracció 'l fan surtir;
pensa qu' es la seva feyna
lo que du fortuna al rich

y que no té mes riquesa
que á cada ma sos cinch dits.

Veu gojós passar las horas
perque ellas portan la nit,
y al se ella entrada, á sa esposa
podrá besar y á sos fills.
¡Quin dalit quan aixó pensa!...
¡Quin trasteig! Fins se creu rich
al pensá que ab lo que guanya
ne tindrà prou pels seus fills.
Per fi la nit va atansanse...
Per fi l' hora de surti
ha sonat en lo rellotge
del taller, y ja s' ha oit
l' esquella y al seu só corre
com los altres á vestirs.

Surt al carré... Aquella pluja
que ja queya al demati
no ha parat en tot lo dia
enfangant tots los camins,
pero ell no veu ni sols l' aiga
que enlota lo seu vestit
ni 'l fret en son sér fa mella
ja que l' esperan sos fills
y entre petons y caricias
oblidará son sufrir.

Al se al peu de casa séva
s' atura perque ha sentit
que trepitxava un objecte...

S' ajup, y veu que entremitj
del fang hi ha una cartera...
¡Si fos plena que felis! ..

Fora tan com lo ricatxo
qu' en un pis espléndit viu,
que te criats, que te cambreras
caballs, c txe á desdí,
que no hi ha qui no 'l respecti,
que te 'l don, que fins los vehins
quan ell passa 's descubreixen...
¡Fora igual qu' ell... ¡Fora rich!

IV

Mitx febrós puja l' escala
per saber lo que hi hagi á dins
de la ditxosa cartera...

Truca y l' obra un dels seus fills;
y sens saber que li passa
ni besar com altres nits
al que li obria la porta,
entra en sa cambra intranquil
Obra damunt d' una taula
la cartera y... ¡Oh! ¡Que ha vist!
Accions de Banchs y de minas...
Obligacions de carrils...

Molts bitllets... ¡Una fortuna
que podrà deixá al seus fills!...
Pero de cop sa mirada
queda suspesa... Ha llegit
un nom... Ha vist una cédula
que alló té amo li diu...
Veu l' adrés, veu qu' es del home
que viu en lo primer pis,
y que ha durat menys qu' un somni
la ditxa d' aquella nit.
Febrosench clou la cartera
y sense dir lo motiu
á sa esposa qu' esglayada
prevéu un dol pel que ha vist
Obra y torna á tancá ab furia
la porta, va al primer pis,
truca y com per un etsar
obra 'l mateix senyó rich.
—Aquí te aquesta cartera

CATALUNYA PINTOESCA

NOSTRAS FESTAS MAJORS

SITJES.—Típic Matinal ab que s' inaugura la festa.

qu' hi trovat aquí venint;
ni sols un bitllet hi falta
de lo que hi trovat á dins.

Li diu, y sens la contesta
esperar, ni un dó mesquí,
á pujar torna l' escala...
¡Llavors si qu' abraça al fills!
Y al besar la seva esposa,
ab veu que ix del cor li diu:

«No us deixaré una fortuna
quan la mort vinga per mi,
pero si us deixaré un' honra
que val més que tots los mils.»

Mentre així l' obrer parlava,
diuhén que aquell senyor rich
guardant be aquella cartera
tornada tant d' improvis,
á la senyora li deya
càfficat y pensatiu:
¿Veus? Jo tinch una riquesa;
caballs, cotxes á desdir,
y no hi ha qui no 'm respecti,
m' he vist per cert ben humil
al devant d' aquest pobre home
que viu á dalt lo quint pis...
Jo tinch criats y tinch cambreras
y ell ¡te honra! ¡Vet' ho aquí!...

Ditxós una y cent mil voltas
quí del seu trevall, sols, viu.

EMILI BOIX.

SERVEY DE HORA

RIPOLLET.—Dissapte per la nit, la companyia dramática de aficionats «Victor Balaguer», posá en escena en lo «Casino Cot» lo preciós drama de D. Angel Guimerá, *En Pòlcora*, en lo que s' hi distingí notablement la Sra. Mas, com també lo Sr. Garcia en lo difícil paper de Marcó, siguent dignament secundats per los senyors Figuls, Xercabins, Pons, Brós, Tricuera, Taulet, Oriachs y Astals.

Per fi de festa se representá la bonica comedia *Pintura fi de sigle*, obtenint molt bona execució per part de la Sra. Mas y los Srs Figuls y Paloma.—K. C.

STA. COLOMA DE GRAMANET.—Dissapte passat una companyia d' aficionats posá en escena en lo teatro Colomense las obras *Tal farás tal trocads* y *La butifarra de la llibertat*

La execució sígué molt deficient.—J. C.

ESPARRAGUERA.—Diumenge últim, en lo teatro «La sempreviva» foriná part del programa la bonica sarsueleta *Un músich de regiment*.—B.

ARENYS DE MAR.—Divendres 7 del corrent tingué lloch en lo Teatro del Ateneo per la companyia que dirigeix lo Sr. Tutau una representació de la última producció escénica de Perez Galdós havent alcanstat molts aplausos la Sra. Mena y 'l Sr. Parrenyo y 'ls demés que contribuiren al bon desempenyo.

Per últim, se posá una sarsuela en la que 'l Sr. Montero feu passar un bon rato, ab la varietat de tipos que presentá.

Próximament, la companyia de aficionats comensará la temporada ab lo drama catalá *La Banda de Bastardia*.—P.

CATALUNYA PINTOESCA

NOSTRAS FESTAS MAJORS

SITJES.—Entrada del Ajuntament á ca la Vila al sortir del ofici.

¡VIVIM AIXIS!

... Y donat lo pèsam als parents, cambiats uns quants saludos ab los coneguts, reunits los tres companys de carruatge, buscarem al que 'ns havia conduhit fins al sagrat lloch.

Un cop assentats, al anar á tancar la portella, un senyor, vell, petitó, primet y de cabell blanch, entrá, instalantse en l' assiento vacant.

—A la Plassa Real, diguerem al cotxero, y tancada la portella, lo carruatge empenqué la marxa per la destestable carretera del Cementiri vell.

Aquell senyor entrat d' improvist, siguié 'l primer que trencá 'l silenci que duyam los de dintre 'l carruatge.

—He perdut los senyors que venian ab mi al anar al cementiri. De tots modos, es igual...

—Si, es igual, exclamarem.

Aixó feu flesarnos més en ell, notant que no teniam present haverlo vist entre l' acompanyament del enterro que haviam anat. Sens dupte lo bon senyor, havia suferit un equivocació al reunir-se ab nosaltres. Aixís ho aclarí quant digué:

—Pobre Gateras, qui havia de dirli fa quatre dias, quan preniam café junts.

Aquest nom passat d' haverlo senti á *La esquella de la torratxa* d' en Pitarra, nos era completament desconegut. Ningú digué res. Ab una mirada nos donarem los tres per enterats del lapsus d' aquell senyor. Confíabam que no insistiria més y que per lo tant no valia la pena ferli conèixer son erro.

Pero l' home, se compron, que era enrahonador de mena y, com buscant tema de conversa, anyadi al cap de poch rato:

—Tan alegre qu' era! Sempre bromejava dientme que m' hi portaria á mi. Pobre Gateras! feya més de cin-

quanta anys que 'l tractava; varem esser condeixebles! Y vostés, feya molt temps que 'l coneixian?

No hi hagué ja més remey y per lo tant un de nosaltres va dirli:

—Vosté deu haver suferit una equivocació. No coneixém al senyor que anomena.

—Y donchs? que no han vingut al enterro del senyor Gateras.

—No senyor, hem vingut al enterro d' una senyora...

—Ay caram, quina equivocació!... ja baixaré...

—Home, res d' aixó Si nostra companyia no li es desagradable li supliquém que no 's mogui.

Los tres que anavam en aquell carruatge podiam no tenir quartos, pero lo que 's de modos... que ho digui la mostra d' atenció. L' aludit respongué.

—Al contrari, m' hi quedaré ab gust... De totas maneres, ara ja he donat lo pèsam á la familia y .. es allò... resulta lo mateix perque tots hi hem vingut per asumpto igual.

La vritat es que aquell vellet se feya simpátich. Se notava en sa viva mirada y modo d' expressarse, que reunia talent, estudis y tot aquell pou de ciencia económica que sols s' adquireix á copia d' anys.

Enrahonador de mena y alhora filosoph per temperament, com demostrá després, no podia estarse gaire rato callat.

—Ab la mort del meu amich Gateras, he perdut al últim dels meus antichs companys. Avuy un, demá un altre, tots han anat desapareixent d' aquest mon. Aviat deurá tocarme á mi... Ja cal que comensi á preparar 'l paquet!

—Es aixís mateix!... es aixís mateix!...

—Vagi á saber! Vosté está ben conservat.

—Si, perque encare que l' avansada edat es una aproximació segura de la loteria pera 'l passatge cap á l' altre barri, aquesta probabilitat la tenim tots per igual, tan aquell que acaba de neixer com aquell que te cin-

quanta anys, pot aquell morir al endemà, pot aquest viurer un any més... No pot precisarse.

—Es aixís mateix... es aixís mateix...

—¡Misteris de la vida!...

—Y es que la vida és sols un accident, pero quin accident més extraordinari... Quanta grandiositat!... Venim no sabem d' hont, existim y aixó no es un somni... alló de que *la vida es sueño*, es sols una bella frase poética. Desapareixem; pero, com?... d' ahont?... Aquest pensament que radica en lo cervell... Aquest, jo,... desapareix?... Ahont vá?... Perque ha vingut?... Que ha vingut á fer? Son problemas quina solució será sempre un enigma pera la criatura humana.

—Y crech que 'n aquest enigma radica la fè.

—Y tant, si tenir fè es la cosa més sencilla del mon.

—Es aixís mateix... es aixís mateix...

—...Tenir fe, desitjar mes, si aixó es una virtut innata, tothom la posseheix. ¡Lo mal es pérdrela!... Jo per ma part coneix totes las teorías, cap d' ellas me convens, son tan febles que no resisteixen l' analisis...

—Es aixís mateix...

—Veuen aquets estudis, alhagan, satisfan. Aquestas averiguacions tendeixen á aproximar-se, al convenciment de lo qu' es la vida. ¡La vida! ¡Ah si aquesta siguiés més llarga qui sab si ja 'l misteri hauria desaparegut!

—Sens dupte que s' hauria desxifrat gran part d' ell.

—Pero l' home sols arriba á mitx camí. ¡La vida es tan curta! Veuen? la meua edat, 72 anys, ara tot just comensó á veurehi clar, donchs ab la experiencia que tinch, allissonat per ella, ara es quan deuria comensar la plenitut d' acció. ¡Ja veurien quin modo de prosperar ab lo rich caudal de coneixements apresos, veraders reguladors de lo bó, dolent, sá ó inútil d' aquesta vida, vivint ab totes las facultats sañas fins á altre tant. Considerin! aquestos sers previliats que inventan ó estudian, lo que arribarian á fer! Perque ara, quan s' hi arriba, se pren desseguit lo camí descendent, ¡Quan hom estat setanta anys per apendre, ahont y ab á lo que 'ns equivocavam!

—Lo mon s' hauria transformat per complert.

—Es aixís mateix...

—Y está clar! s' hauria arribat si no á sa total perfecció á un estat no somniat pe 'ls homes d' avuy. Perque vamos á veure: Qu' es lo que més destorba en aquesta vida? L' anar sempre á las palpentas, l' equivocarse sempre, perdent lo temps inutilment. Ah! un cop l' home s' hauria deslliurat de molts aconteximents que á cada vegada 'l fan exclamar - No 'm tornaré á succehir may més!—Jo m' ho hagués pensat!—Me serviré d' experiencia! Y que sols es degut á no coneixer prou lo mon. Alashoras es quan sobrantnos lo temps qu' ara passém en escarmentarnos, l' home comensaria á veurehi clar, acertant en tot, no interpretant mala ment, apreciant las cosas pel seu verdader aspecte acabant á la fi no equivocantse may...

—No ho cregui, nos equivocariam igualment, anyadi un dels tres individus que 'n tot lo camí no havia desplegat los llabis, es cert que la experiencia allissona, pero no salva á que l' home no s' equivoqui. La vida es una equivocació contínua. ¡No veu que 'ls casos no 's presenten may iguals! Y si no á la prova; Vosté mateix que *ja comensa á veurehi clar* y per consegüent á no sufrir equivocacions, com es que avuy ha anat á equivocarse de cotxe, essent aixó una cosa tan sencilla?...

Al ser aquí de la conversa s' aturá 'l carruatge y 'l cotxero obrí la portella. Sortirém y.

—Ahont som? A la Plassa Catalunya?

—Haviem dit, á la, Plassa Real?

—Ay si? m' hi equivocat, dispensin, havia entés, devant del Continental.

—Be, vaja, no vé de unas quantas passas mes Adeusiau.

—Ja ho veu, ni 'ls cotxeros se n' escapan!

J. XIMENO PLANAS.

ARQUEOLOGIA

Una vella, candelero y sacristá,
son cosas que per trovarlas
ja sabem hont hem d' aná.

ROMANS

No creyém pecar d' exajerats, al calificar d' aconteximent literari, dintre 'l terreno de aquesta publicació, lo fet de repartir per folletí del present número, lo preciós quadro trágich de nostre celebrat poeta Excm. D. Victor Balaguer, gloria de las lletras catalanas.

Com á mostra dels desitjos que 'ns animan en lo referent á la publicació d' obras en lo folletí, que sian una prova de la varietat de géneros de nostre esplendent teatro, alhora que acontentament pera tots los gustos, avuy publiquem la ja dita tragedia, en lo número vinent una sarsueleta y seguirá després un drama en tres actes.

La sarsueleta escullida será la tercera edició de *Un musich de Regiment*, en un acte, lletra de D. Joseph M. Pous, música de D. Joseph Ayné; quina primera y segona edicions están ja agotadas.

Lo drama que seguirá després, es lo que siguié tan celebrat per tot lo públich y prensa al estrenarse en lo teatro Romea, *La dama de Reus*, en tres actes, original de D. Manuel Rocamora.

—A la Granvia ha comensat la serie de beneficis. La setmana pasada tingué lloch lo de la Srta. Fernandez, ab molta concurrència, molts aplausos y fins versos molt bonichs dels *jóvenes del palco del rincón*.

Dimars d' aquesta siguié 'l dels Srs. Peña y Soler en la que 'l Sr. Oliva representá 'l monólech *¡¡Xerraire!!* repartit en nostre folletí.

Per ahí s' anunciá 'l benefici del tenor cómic Sr. Miró.

—Lo distingit autor D. Joseph M.ª Pous té disposadas per estrenar próximament las següents obras catalanas:

Quinze dias á Paris, comedia en tres actes.—*Roda 'l món!*... viatge cómic en cinch actes.—*La Pedra de toth*, comedia en tres actes.—*De Barcelona á S. Sebastián*, comedia en quatre actes.—*Un Déu y una dona*, comedia

en un acte.—*Los Encants de St. Antoni*, música del mestre D. Modesto Ferrer.—*La Verbena de S. I ere*, música del mestre D. Ricardo Giménez,—1894 y l' any 2.000, revista de gran espectacle y *La familia Casas en la font del Ferro!* Sainete en un acte.

—Divendres vinent en lo teatro Granvia, en la funció que 's donará á benefici de D. Ramon Güell s' estrenará lo monòlech *La fiera malvada* original de D. Lluís Millá.

—Se 'ns participa que á primers de la setmana entrant se farà públich lo fallo que ha dictat lo jurat del Certámen humorístich de *La Seba*, qual repartició de premis tindrà lloch un dels dias de las próximas festas de la Mercè.

Desde 'l dimars vinent se facilitarà en nostra redacció, á qui 'n desitji, invitacions pera assistir á dit acte.

—Dimecres sigué molt aplaudida, en lo teatro Novetats, la representació de la bellíssima ópera *Un ballo in maschera*. Las senyoras Coroli, Boaso, Wermez y lo tenor Ottaviani, lo barítono Mestres y 'l Mtre. Goula fill, obtingueren extraordinaris aplausos.

—L' espayós saló d' espectacles del Ateneo de Sant Gervasi, ha sigut objecte de notables y brillants reformas, que de temps projectadas, s' inauguraren lo passat dissapte, dia 8, ab motiu de la festa major de la Bonanova.

Una elegant galeria hi ha sigut construïda, voltant tot lo saló á la alsada de primer pis, capás los costats pera dos filas d' espectadors, haventhi en lo centro frente al escenari bon número de palcos.

Las parets han sigut empaperadas, trayent lo mal efecte que produhia avans la blancor general que dominava en la sala, la cual resulta avuy, ab los travalls realitzats, una de las millors de las poblacions foranas.

Pera inaugurar aquestas reformas, lo mentat primer dia de la festa major, aná la funció teatral á càrrech de la companyia del teatro Romea de Barcelona, posant en escena, baix la direcció del Sr. Goula, la comedia *Tenorios!* y la pessa *Carlos I*, alcansanthi, com ja pot suposarse, lo mateix éxit que en lo colisseu del carrer del Hospital.

Los demás dias, fins á dijous, tarde y nit s' hi han celebrat lluhidíssims balls, entre ells alguns de rams, que á pesar del mal temps s' han vist concorreguts per gran número de noyas, hermosíssimas ab sos trajos elegants y carassialleras, y bon contingent de joves, de la població y forasters, que allí 's donaren cita, veyentse obligats alguna nit á demanar á la orquesta *La Catalana* de Granollers, que sols toqués americanas porque era impossible ballar cap altre classe de ball, puig fins en los moments de descans apenas podia donarse un pas per lo local.

Felicitém á la Junta que ha realitzat tals milloras y á la Societat tota, que ha conseguit fer de l' Ateneo un dels llocs d' esbarjo mes concorreguts y preferits dels voltants de Barcelona.

—Hem rebut lo primer número de *La Granolaria*, periódich bilingüe quinzenal que 's publicarà á Granollers. Se recomana per la excelencia del text y sa esmerada impressió.

Se li desitja llarga vida.

—S' ha posat á la venda la tercera edició de la celebrada sarsueleta catalana *Celos d' un rey*.

—En la vinent temporada teatral d' hivern, en un de nostres teatros s' estrenará lo drama tràgich *Sivila de Fortiá*, obra póstuma del malhaurat poeta Damas Calvet.

—Lo celebrat actor cómich Emili Mesejo, que actuá ab molta aceptació en l' Eldorado, ha surtit contractat cap á América.

—La companyia d' opereta italiana *Tani* ha debutat ab extraordinari éxit á Sanlúcar.

—Al Circo Ecuestre, dilluns passat, devant de molta concurrencia, tingué lloch la primera de las funcions que 's verificarán cada dilluns, durant sis setmanas, sorteiantse un toro entre 'ls espectadors.

La cosa ha sigut molt ben rebuda.

—Al Novetats, las funcions d' ópera segueixen obtenint l' especial favor del públich, que fa elogis de l' ajust ab que 's presentan, sobrepujant á lo que pot demanarse baix la tarifa de preus econòmichs.

—Hem rebut los exemplars impresos de las sarsuelas *Lo Prímpep del Congo* en un acte, estrenada ab éxit en lo Jardí Espanyol aquest istiu, *La jota del duo*, que ho sigué igualment l' hivern passat en lo Circo Barcelonés, y la en dos actes *La isla tranquila* per estrenar.

La lletra y música de las tres, son originals de Urbano Fando.

Agrahim l' atenció.

—Igualment s' ha publicat y 's ven al preu de una pesseta *Tres per una*, sarsuela en un acte, lletra de Joseph M. Pous y música de Joan Rius. Se trova de venda en nostra Administració.

—Tal com suposarem, lo públich ha fet justicia al espectacle *Miss Robinson*, quinas representacions s' han donat per plens. Lo número d' ellas ja s' acostá á la vintena. N' hi haurá per dias, perque, com diguerem, á mes del gran aliciet del espléndit decorat y vestuari, la música te trossos preciosíssims. La premsa diària ja ha surtit com de costum, ab allò de *cada noche gusta más*.

—Per medi d' un elegantíssim programa, s' anuncia la funció que 'n l' Ateneo «Constancia», Tallers, 45, 2º se donará aquesta nit á benefici de D. Joseph Plácido. Se posará en escena un drama castellá, lo diálech dels Srs. Millá y Casellas, *Pipo y Mascota*, y seguirá una pantomima cómica.

—Formaren lo programa de la funció última, celebrada en l' Ateneo Marqués de la Mina, la divertida gatada *Las carbassas de Montroig* y la bonica sarsueleta *Dorm*.

—Lo concert que diumenge passat doná en lo teatro Tivoli la societat Euterpe, dedicat al Mtre. Goula (pare) estigué concorregut fins á omplir tot l' espayós local.

Lo programa compost en son major número de composicions del Mtre. obsequiat, sigué molt celebrat, essentne estreno la que dú per títol *La Redempció d' Africa*, composició de molt sabor y de exquisida armonia qu' entussiasmá al públich, fent una ovació al autor.

També foren celebradas, la *Fantasia* de Porcell y *Serenata española* de Varela Silvari y l' estreno de *Taornina*.

Lo Mtre. Goula (pare), rebé en obsequi, un preciós regalo, donatiu de la Societat Euterpe.

Sigué també molt elogiada la direcció de totas las pessas del programa, á càrrech del Mtre. Goula (fill.)

CUL DE SACH

Al devant del Novetats:

—Ton, tu que sabs de lletra, ves que fan á n' aquest reato.

—Mira, aquest cartelón ho diu ben clar: «L' Afri-
cana.»

—¿Y per pessa?

—Per pessa, «á las nueve en punto.»

¡UN FAVOR!

—Home, vostè qu' es amich de la empresa "del Tívoli," sab
com podria arregar-me per entrarhi.....

—Prou. . Miri, ab aixó que li dono y dos rals, se 'n va y
compra una entrada... Ja no necessita res més.....

GELOS

Boig d' amor estich per ella
mes d' amor no' li he parlat ..
avuy á la plassa vella
hi ha gran ball á l' envelat.
Hi anirà tota mudada,
la mirarán los fadrins,
ballará ab lo xich Trubada,
ab l' heréu de ca 'n Salins,
ab lo nebot de la Sila,
ab lo mitjá de 'n Benet,
ab lo net de la Camila
y ab l' únich fill de 'n Carlets.
Aquets minyons no la estiman
y ella ab tots s' abraçará;
y jo que l' estimo... ¡rehira!!
¡no sapiguer de ballar!

JEPH DE L' HOSTIA

XARADA

—¿Que 't sembla, Pep, la Total?
—Qu' es molt segona tercera.
—Pero es molt tres repetida
y algo aixís prima primera.

CELESTÍ TORRENTS.

TARGETA

ROSA PELEGÁS

LLEIDA.

Formar ab aquestas lletres lo títol d' un drama catalá.

REY DE CASA.

GEROGLIFICH-DRAMATICH-ENDEVINALLA

NOU SISTEMA

Li A

M. PLANAS Y P.

LAS SOLUCIONS EN LO NÚMERO PRÓXIM

Correspondencia

Camorera, no es assumpto propi pera aquest periódich.—
Fermí Vilatorra, vegi si pot reduhirlo.—Joseph Pujadas
Truch, vindria potser polémica.—Nen anyoradís, no va mal,
envihi altre cosa.—J. T. R., la veurá aviat.—Salvador Bor-
rut Sole, refugim dedicatorias, lo demés va bé.—Anastasi
Paells, ho tindrem present.

Anirá, de: Bartoméu Magret, A. Payerols, F. Carbó Miquel,
Joseph Roig Cordoní, Joseph Escachs Vived, Joseph Pont
Espasa, M. Planas, B. Rujaca, Rey de casa, Ramón Martí y
Martí Rovira.

Lo demés no vá prou bé.

AVIS

Tots los senyors que vulguin la trage-
dia *La mort de Nerón* enquadernada, poden
passar á verificar lo cambi en nostra ad-
ministració: Cabras, 13, segon, primera.
Entregant lo folletí en bon estat y la can-
titat de 10 céntims de pesseta, se 'ls cam-
biará per altre exemplar enquadernat ab
sas corresponents cubertas.

Las cubertas soltas valen 5 céntims.

Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.